

TRANSPORT: EESLIINIL

Sissejuhatus: Publiku tervitamine ning nende kohtadele juhatamine.

1. Tere! Enne kui me alustame palume teil mobiiltelefonid välja lülitada või seada need lennurežiimile. Kasutame selles lavastuses juhtmevaba ehk *wireless* tehnoloogiat ning igasugused lisasignaalid võivad tekitada ootamatuid tõrkeid, mis segavad etenduse mängimist ja tehnilist teostust. Soovime aga, et tänane teatrikogemus jõuaks igaüheni teist võimalikult puhtalt ja katkestusteta – seega paneme südamele, et te meie palvet kuulda võtaks.
2. Selles lavastuses kasutame ka vilkuvat strobovalgust.
3. Selle lavastuse jaoks püüdsime taasluua sõjalistes konfliktides hävinenud paiku. Lavale toodud maketid on mõõtkavas 1:25. See on sama mõõtkava, mida kasutatakse väikeste plastmassist sõdurimänguasjade puhul – võibolla mäletate (veel).
4. Mõõtkava 1:25 tähendab, et see laval olev pind kataks tegelikkuses umbes 187 m² suuruse ala.
5. See pind kataks tegelikkuses umbes 154 m² ja oleks kaetud ligikaudu 3600 tonni rusudega.
6. Meie lavastuses kasutatavad rusud/varemed näevad välja sellised. Uurisime sõjafotograafide tehtud dokumentaalmaterjale ja püüdsime neid võimalikult täpselt jäljendada.
7. Kasutame selle lavastuse mängimiseks ruumilist heli ja nagu te näete, on kõlarid paigutatud teie ümber. Kui ma vajan toetuseks mõnd heli või heliefekti, siis võin ma seda lihtsalt helindajalt paluda. Nagu te näete, oleme tõesti püüdnud olla võimalikult täpsed.

Ma sattusin ajakirjandusse peaaegu juhuslikult. See tundus põnev – saad ringi reisida, olla sündmuste keskmes... Aga siis tulevad lood, mida kajastad, ja need panevad sind päriselt mõtlema, mida sa teed ja miks sa seda teed. Alles siis saad aru, et see töö on olemuselt tõsine ja päriselt oluline. See, kuidas sa ühte lugu jutustad, mõjutab, kuidas maailm seda näeb. Ja sa pead teadma, mida teed. Sest iga sõna loeb. Iga vaatenurk loeb. Usun sellesse kogu südamest.

– Christiane Amanpour, sõjakorrespondent

Fotograafina, nagu mina, seisad paratamatult silmitsi moraalse dilemmaga: mida ma teen – ja mida ma tegelikult peaksin tegema? Kas ma peaksin neid inimesi aitama või lihtsalt jäädvustama nende elu? Olen näinud kohutavaid asju. Inimesed surevad mu ümber ja mina... mina lihtsalt teen oma tööd ning pildistan. See pole kerge... ja seda sisemist dilemmat on tegelikult äärmiselt keeruline mõistuspäraselt lahendada. Alguses ei olnud mul tegelikult selget seisukohta või tunentust, kas sekkuda või mitte. See pole lihtne otsus... Pole üldse nii lihtne endale seda selgeks mõelda ega mingit konkreetset otsust vastu võtta... ja see muutub tegelikult iga päev. Ma ei saa kindlasti öelda, et olen alati õigesti valinud. Aga ma tean, et ajapikku pean leidma sisemise rahu oma tegude – või tegematajätmistest pärast.

– Don McCullin, sõjafotograaf

Neid fotosid poleks iialgi sündinud, kui inimesed, keda ma pildistan, poleks mind omaks võtnud. Selliseid hetki ei saa jäädvustada ilma nende nõusoleku ja usalduseta – ilma selleta, et nad usaldavad mind ja lasevad mul olla kohal, et nad päriselt tahavad, et ma seal oleksin. Nad mõistavad, et keegi võõras, kes tuleb kaameraga ja näitab maailmale, mis nendega toimub, annab neile hääle ja võimaluse olla nähtavad. See on hääle, mida neil muidu ei oleks.

– James Nachtwey, sõjafotograaf